

ΞΕΦΑΝΤΩΜΑ

Τοῦ ἔρμου κόρφου τὰ νερά λαμποκοποῦνε.
Φαντάζει τ' αἰεὶνὸν παλὸν καραβοστάσι
σπαρμένο ἀσημοκέντηλα π' ἱστροβολοῦνε...
σὲ κύματα χρυσῇ σβύνει τ' ἀκροθαλάσσι.

Τοῦ τραγουδιοῦ τὰ σωθικά πόθος μ' ἀνάρτει
καὶ βγαίνω στὰ ψηλο τὸν βράχο πῶς ἡ παθιάρα
Σελήνη με' χρυσόδροχο κάμνει νὰ στρίψῃ
κι ἀδράχνω ἀγκαλιασθῇ στὴ χίρια τὴν κιθάρα.

Καὶ τὸ ξεφάντωμα ἀργινῶ σὺν μεθυσμένους.
Ὁ νοὺς παλιὺς σκοποὺς θυμᾶται με' λαχτάρα...
ματώνουν τὰ δαχτύλια μου καὶ πλανταγμένοι
ἀπ' τὴ φευγάτη ζωὴ σπῶ τὴν κιθάρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΕΡΒΟΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

Καὶ στὸ κιάφι τῆς Ὀμορφίας

Η ΙΔΙΑΔΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ

Ἐκδόση κεινούρι (Α—Ω) τοῦ 1904, σε-
λίδες 416, τυπωμένη στὸ Παρίσι (τυπογρα-
φεῖο Charoné) σ' ἐκλεκτὸ χαρτί.

Ἡ τιμὴ τῆς : Γιά τὴν Ἀθήνα Δρ. 3.—
Γιά εἰς ἐπαρχίες » 3,50
Γιά τὸ ἐξωτερικὸ φρ.χρ. 3.—

Στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἐξωτερικὸ στέλνεται
συστημένη δίχως παραπαισιστὸ ἐξόδο.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΤΟ ΛΗΟΜΑΖΩΜΑ

Τὸν περασμένο μῆνα, τὸ Δημητρίτη, καθὼς
ποῦ τότε λένε στὰ χωριά καὶ σόλωνε τὴν ἀλη-
θινή Ἑλληνικὴ πατρίδα, γίνεται παντοῦ, σὲ χώρες
καὶ σὲ χωριά, ὅπου ὑπάρχουνε ἑληές, τὸ ληομάζω-
μα. Ὁ κοσμάκης πρὶν νὰ πιάσουνε οἱ μεγάλες
βροχὲς τοῦ χειμῶνα, βγαίνει στὰ περιθώρια του κι
ἀρχινᾷ νὰ μαζέβῃ τὶς ἑληές του, τὸν καρπὸ τὸν
ὠφέλιμο, ποῦ τοῦ δίνει τὸ ὡμορφο καὶ ἱερὸ δέντρο
τῆς ἑλῆας. ποῦ τὸχει βλογίσει ἡ Ἀθηνᾶ.

Ἑληές! Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, πὼς ἔχουνε οὐλα
τὰ ἑλληνικὰ μέρη. Μὰ στὸ Μωρεῖα, μ' ὅλη τὴν πυρ-
καϊὰ ποῦχε βάλει ὁ ἐχθρὸς τῆς πατρίδας καὶ μ'
ὅλες τὶς καταστροφές ποῦχε κάμει, εἶναι οἱ περισσό-
τερες καὶ οἱ καλύτερες, οἱ γερότερες καὶ οἱ πολυκα-
ρότερες. Λέγοντας σὲ τοῦτονε τὸν παράγραφο ἑλῆς
πρέπει νὰ σημειώσουμε πὼς ἐννοοῦμε τὸ δέντρο καὶ
ἔχει τὸν καρπὸ, γιὰτὶ κι αὐτὸ τὸ ἴδιο ὄνομα ἔχει.

Τὸ ληομάζωμα ἔχει τὴν ὡμορφιά του καὶ τὴ
ποίησή του. ὅπως ἔχει καθε εἰκόνα ἑλληνική. Μὰ
πιστέψατέ με, δὲν εἶναι πουθενά τόσο ὡμορφο καὶ
ποιητικὸ, ὅσο στὸν κάμπο τῆς Μεσσηνίας. Γιατὶ
ἐκεῖ γίνεται κάπως ἐξαιρετικὸ.

Ἐκεῖ κουδαινοῦνται κάθε τέτοια καιρὸ γι' αὐ-
τὴνε τὴ δουλειά, ποῦ δὲν τὴνε κάνουνε οἱ νοικοκυ-
ρεῖς, οἱ γυναῖκες τῆς Κουτσαδῆς, τοῦ βουνοῦ ποῦναι
στὸ βορεινὸ μέρος τῆς Καλαμάτας. Καὶ οἱ γυναῖκες
τῆς Κουτσαδῆς εἶναι ὡμορφες καὶ ζωηρές, ποῦ δὲν
μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε. Τὸ πρόσωπό τους γιομάτο
κοκκινάδι φυσικὸ. Ἡ κορμοστασιά τους λεβέντικη.
Ἡ κουδέντα τους ζωηρή. Ἡ κρᾶση τους θερίο. Τὸ
τραγοῦδι τους ἱσχυρὸ. ἀνυπόταχτο, ἀλλὰ τερνευτὸ,

ὡμορφο, με' γλυκεῖες φωνές, καθαρὸ ἑλληνικὸ. Ἡ
φωνή τους καμπάνα.

Καὶ κουδαινοῦνται ὅλες κοπαδίσκ, κοπαδίσκ,
κουμπανίες σὺν νὰ εἰποῦμε εἴκοσι ἀπὸ δαῦτες κοι-
μοῦνται σὲ μιὰ καλύβα. Τρῶνε ψωμί μὲρο γιὰ φαί
καὶ γιὰ προσφάι, πρῆμα σπάνιο, ρέγκες ἀπὸ τὶς
φτηνότερες καὶ τὶς παραπεταμένες, τῶν μπακαλι-
κῶνε.

X

Ἐνα δειλινὸ, ἀπὸ κειὰ ποῦ κρύβουνε μέσα τους
μεγαλεῖο παρθενικὸ καὶ δίνουνε ὕλικὸ στοὺς ἐμπνευ-
σμένους ποιητάδες καὶ στοὺς ἀνοιχτομάτηδες ζω-
γράφους. ἔτυχε νὰ βλέπω τὴν ἀληθινὴ ζωγραφικὴ
τοῦ ληομαζώματος. Παρθένα φύση καὶ παρθένα κο-
ρίτσα ἔβλεπα μπροστά μου.

Τὸ ραβδί, ποῦ μὲ δαῦτο τίνιζαν τὶς ἑληές οἱ
δουλευτράδες καὶ ὡμορφες παρθένες, λὲς κ' ἔπαιζε
τὸ ρόλο ποῦ παίζει τὸ τοῦμπανο ττὴ μουσική, λὲς
κ' ἔτανε τὸ ἀκομπανιαμέντο τῶν τραγουδιῶν τῶν
κοριτσῶνε. Ἀπάνου στὴ δουλειά τους, ἄλλες ἀπᾶ-
νου στὶς ἑληές καὶ ἄλλες κάτου, τραγουδοῦσαν καὶ
ὁ ἦχος τοῦ λιγουροῦ τραγουδιοῦ τους ἔτυχε νὰ σμίγῃ
μὲ τὸν ἦχο τσοπάνικης φλογέρας, καὶ ἀγκαλιασμένοι
οἱ δύο ἦχοι σκίζανε τὸν κάμπο καὶ ἀνάδευαν, λὲς
τὰ φύλλα τῶν δεντρῶνε.

X

Καὶ μαζὺ μὲ ὅ,τι κρυφὸ αἰσθάνθηκα κείνη τὴν
ῶρα σκέφτηκα :

— Νὰ μιὰ ζωὴ με' ὡμορφιά, με' παρθενιά. Νὰ
μιὰ ζωὴ, ποῦ μπορούσε τί καλὰ νὰ ἐμπνεύσῃ ἕνα
ποιητὴ σὺν τὸ Γιάννη τὸν Καρπούση.

— Μὰ νὰ καὶ μιὰ ὡμορφη εἰκόνα, ποῦ νόμιζα
ἴσκι με' σήμερα, πὼς μοναχὰ στὶς σαλίδες τοῦ Τολ-
στόη καὶ τοῦ Μάξιμ Γκόργκυ μπορούσα νὰ τὴν ἔ-
βλεπα.

Καὶ πὺ ὕστερνά εἶπα :

— Στὴ Ρουσία δὲν πύουνε τὰ ἐργατικά ζη-
τήματα. Στὴ φύση ὅμως τῆς παρθένας Ἑλλάδας
δὲ χρειάζονται τέτοια πράματα. Ἡ ζωὴ δὲ εἶναι
ποιητικὴ. Μιὰ δρχιμὴ ἡμερομίσθιο. Μιὰ δρχιμὴ
φαί. Ὁ δουλευτάρης λαὸς, τῆς Ἑλλάδας εἶναι ὁ
ἀγνότερος ὅλου τοῦ ντουμιζ. Τὰ κορίτσα τῆς Κου-
τσαδῆς εἶναι πάλι τὰ πὺ παινιμένα.

ΜΕΛΟΝΤΑΣ

ΚΡΑΣΙΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Ἀπ' τὰ ἀμπέδια τοῦ κ. Κ. Α. Στασινο-
πουλου.

Φυσικὰ καὶ ἀνόθευτα

Πουλοῦνται ὁδὸς Ζήνωνος 4 Β.

Μαῦρο τοῦ τραπεζίου	τοῦ 1903 ἡ ὁκτ. λεπ.	60
Κόκκινο	» » » » »	60
Ἀσπρὸ	» » » » »	70
»	» 1898 » » »	1,20
Μοσκάτο γλυκὸ	» 1903 » » »	80

Πουλεῖ καὶ πλεονέκτη καρασιὰ σὲ μποτιλίες.

Στέλνονται στὰ ἐξωτερικὰ σὲ βαρελάκια 25, 50
καὶ 100 ὀκάθων σ' ὅποιον προκαταβάλει τὴν ἀξία τοῦ
κρασιοῦ. Τὰ ναῦλα καὶ τὰ βαρελάκια εἶναι σὲ βάρος τοῦ
ἀγγραστῆ.

Στὸ ἐξωτερικὸ μπορεῖ νὰ στείλῃ καὶ ρετιναῖο τοῦ
Ἀττικῆς με' 60 λεπτὰ τὴν ὁκτ.

Ἰδιαίτερο οὐστατικὸ. Ὁ κ. Κ. Στασινο-
πουλος δίνει δέκα χρόνια τὸ κρασι ποῦ χρειάζεται ὁ
Εὐαγγελισμὸς, τὸ μεγαλύτερο καὶ καλύτερο νο-
σοκομεῖο τῆς Ἀνατολῆς.

ΔΗΜΟΚΛΕΣ

Πῶς ἠθελε νὰ πέραναι
σ' ἕνα χρυσὸ σει ἦτι
τὴν Πούλια, τὸν Αὐγερινὸ
καὶ τὸν Ἀπουσπερίτη

Νὰ σοῦ στολίσω τὸν λαϊμό,
γιατὶ νὰ δὲ στολίσῃ,
Διαμαντικὸ δὲ βρῖσκεται
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δυδν.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

— Τὴ θυμᾶσαι τὴν Κε Λεβαντινόγλου ποῦ σὲ σύστησα
στὸ χορὸ μας ;

— Κε Λεβαντινόγλου εἶπες ; Δὲν τὴ θυμᾶμαι. Μὲ
σύστησες σὲ τόσο κόσμο !..

— Μιὰ ποῦ φοροῦσε ἄσπρο ἀτλάζι με' μαδιές κορδέλ-
λες κι ἄσπρα παπούτσια...

— Ἀ ναι ναι, τώρα τὴ θυμᾶμαι.

Τί θὰ πῇ κόλακας ;

Κόλακας εἶναι ὅποιος παινίζει τὸ γείτονα, κι ἔχει ἑμῆ.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς
τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ
λίρας στελλίνας ἀποδοτέας εἰς ὅρισμένην προθεσμίαν ἢ
διαρκείας. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πλη-
ρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις,
εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀφείας (chèques) ἐπὶ τοῦ ἐξω-
τερικοῦ καὶ ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνον-
ται ἐν τῇ Κεντρικῇ Καταστάσει καὶ τῇ εἰσότητι τοῦ κα-
ταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης, ἐν Κερ-
κύρῃ δὲ, Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστη-
μάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1/2	ταῖς 0,0	κατ' ἔτος διὰ καθὴ.	6	μηνῶν
2	»	0,0	» » »	1	ἔτους
3	1/2	» 0,0	» » »	2	ἔτων
2	»	0,0	» » »	4	ἔτων
4	»	0,0	» » »	5	ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ'
ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι.

ΤΑ ΛΙΒΑΔΙΤΙΚΑ ΚΕΡΑΤΑ

(Ἐπαρχία Λεβαδείας)

Μιὰ φορὰ κ' ἔναν καιρὸ ἐδῶ στὴν Κόπραινκ
ἦτανε ἕνας τσέλιγκας με' χιλιάδες γιδοπρόβατα,
βόδια, ἄλογα, καὶ τὰ μαντριά του τὰχ' ἀπ' πάνω
ἐπ' τὸ σύρραχο. Ἄμα ἄρμεγε τὰ πράματα κ' ἔ-
πηζε τὸ τυρ', ἔστελνε με' τοὺς τσοπάνηδες πολὺ
τυρὶ κάτω στὸ δρόμο, γιὰ νὰ τρώῃ ὅποιοι περνᾷ
ὅσο θέλῃ καὶ νὰ τοῦ συχωράει τὰ γονικά του.

Ὁ τσοπάνης ἐκαθότανε στὸ σύρραχο κι ἀγνάν-
τευε τοὺς στρατολάτεις ποῦ ἐπερνοῦσαν κ' ἐπαιρναν
τυρὶ. Ἀξαφὰ ὅμως περνᾷ κι ὁ Χριστὸς. Βγάνει
τὸ μαχαίρι του καὶ ἀπὸ τὸ τυρὶ ἐκοψε ἕνα μεγάλο
κομμάτι. Μὴ γνωρίζοντας ὁ τσέλιγκας πὼς κειὸς
ποῦ κοψε τὸ μεγάλο κομμάτι τὸ τυρὶ ἦτανε ὁ Χρι-
στὸς, ἐδαρυγγώμησε. Ὁ Χριστὸς τὸ κατὰλαβε, καὶ
δίνει μιὰ κατάρα, καὶ ἔρθε μιὰ βαρυχειμωνιά καὶ
πάν κατ' ἀνέμου πρόβατα, γίδια, βουδάλια κι ὁ
τσέλιγκας. Τὸ τυρὶ ἔγινε πέτρα καὶ ἔμεινε ὅπως
τὴν ἐκοψ' ὁ Χριστὸς. Ὁ τσέλιγκας ἐμπαρμάρωσε,
καὶ τὰ κέρατα ἀπὸ τὰ βόδια καὶ τὰ βουδάλια ἐ-
μαρμάρωσαν καὶ κειὰ, καὶ γαίνονται στὸ δρόμο λίγα
παράπερα ἀπὸ τὸν τσέλιγκα.